muttikat, mis ſinno wilja óiele, ehk kõrrele, ehk jurele ennam kahjo tewad, kui ſinna mõistad ärraarwata omma nõdra melega? Kui nemmad wõttawad hulgani wakkakaupa ſo käeſt, on hea linnoke peotäiega rahhul.

Siis on ſul jubba üks hea õppetuſe asſi kä neiſt tühjaſt warblasteſt, agga wõtta teine weel jure, et ühhe ſare peäl, mis merres on, kaotati üllema wallitſeja käſſo peäle ühhe aasta ſees keik warblaſed ärra, et neid arwati wägga kahjowäärt lomad ollewad, ja makſeti ſel aial kohto wannemate poleſt igga tappetud warblaſe tossina eeſt mõnni hea koppik rahha, et wanna ja noor rahwas neid warritſeſid, püüdſid ning tapſid, nenda et tõeste aasta pärraſt polnud üht ainuſtgi warblaſt ennam ſeäl ſare peäl nähha egga kuulda. Kül meestel hea meel, et tullewal aastal polle ennam põllowargaid nende ſare peäl. —

Tulli teine aasta kätte, — ussid, muttikad, maokeſed ſõid ja närriſid ja rikkuſid

õõd ja päwad, mis hirmus, ſui ja talwewilja, erne ja oa õied, ounapuud ja marjapoõſad keik paljaks, et hirmus nälg ja nappus tulli ſenna male! — Ei aidand muud, kui piddid laewaga Sakſamale ſõitma ja kalli hinnaga ellawaid warblaſi tuhhandete kaupa kokkoſtma, et agga ſe ſuggu jälle ſigginek nende ſare peäle.

Wõtta weel üks õppetus. — Teäda on, et warblaſe perrel hea põlli, ſiis kui kewwade lilled õitſewad, ja ſui willi kaswab ning ſüggiſe rehhe pekſetakſe: agga kuſt mehheke ſiis ſüa ſaab, kui walge katte keik mailma maad kinnikattab, et polle lumme alt mitte üht ainuſt terrakeſtgi leida? — Kül nad ſiis keik ſurrewad nälga, et ei jä ühtainuſt neiſt järrele! —

Keik tühhi. Seſamma wäggew Loja, kes ſind, ſo naeſe ja ſo lapſed on tännaſe päwani üllespiddanud, ſe toidab ommaſt armuſt ja wäeſt ka keik warblaste wägge, ſiis kui walge lumme katte talweaego keik maad

Eesti-ma rahwa Kalender 1858, lk. 31